

Alena Munková Před Odjezdem Do Terezína

Tohle jsem já před odjezdem do Terezína. Takže mi bylo patnáct. Je to umělecká fotografie, ale nevím, kdo ji pořídil. Je tu ale vidět, že jsem byla blondátá, dočista světlovlasá. Musí to být kolem roku 1940.

Tohle období plné strachu trvalo až do prosince čtyřicet dva, kdy jsem dostala předvolání do transportu já sama. To jsem viděla otce naposled, úplně se zhroutil, protože nemohl vůbec nic dělat. Už předtím žil v hrozném napětí, v hrozném strachu a pak najednou... Já jsem pro něj byla malá holčička, i když jsem už nebyla tak úplně malá. Jistě si také všechno vyčítal. On byl totiž tak

krajně spravedlivý, tak absolutně humanisticky založený a idealizoval si svět – i když tenkrát to snad ještě šlo, já už si ho dneska neidealizuji a myslím, že nejsem sama - že pořád věřil, že není možné, aby bylo Československo pryč a aby se ten československý stát o své občany nepostaral.

Stala se taková příhoda, že po anšlusu, po zabrání Rakouska, přijel do Prahy nějaký jeho vzdálený bratranec, který pak jel přes Prahu dál. Byl u nás a vyprávěl, co se tam dělo za hrůzy. No a můj otec, když ten bratranec odešel, řekl: „To není možný. On je asi blázen, potřeboval by do ústavu pro choromyslné.“ On tomu nevěřil, nechtěl tomu věřit. Nebyl asi sám, to muselo být pro ty lidi tenkrát úplně hrozné, ta bezmocnost. Tenkrát byl navíc ještě muž hlava rodiny, která se o ty své příslušníky stará. Tohle se trošičku přece jenom změnilo.